

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 626/2015-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou Advocatius, s. r. o., Palackého 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát Mgr. Peter Toth-Vaňo, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 689/2013-1098 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 689/2013-1098 z 30. októbra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že právna predchodkyňa sťažovateľov sa návrhom podaným okresnému súdu 8. februára 2007 (upraveným 2. septembra 2009) domáhala proti odporkyňi spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodná odporkyňa“), určenia, že „záložné právo zapísané na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], podľa [REDAKOVANÉ] z 27. novembra 2002 na rozostavanú stavbu na parcele č. [REDAKOVANÉ] a pozemky parcelné čísla [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v prospech odporkyne, na základe záložnej zmluvy [REDAKOVANÉ] z 5. novembra 2002 v časti: bytu č. [REDAKOVANÉ], podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, spoluvlastnícky podiel k pozemku, garáže č. [REDAKOVANÉ], podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, zariadenia obchodu [REDAKOVANÉ] nachádzajúcom sa na [REDAKOVANÉ] bytového domu so súpisným číslom [REDAKOVANÉ] vchod: [REDAKOVANÉ], podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku neexistuje“. Domáhala sa aj určenia, že je výlučnou vlastníčkou uvedených nehnuteľností v celosti.

V priebehu konania došlo zmene účastníkov konania, a to tak na strane odporcu [rozhodnutím valného zhromaždenia spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa“), z 23. apríla 2009 došlo k zlúčeniu s pôvodnou odporkyňou, ktorá bola zrušená bez likvidácie a odporkyňa sa stala právnym nástupcom pôvodnej odporkyne], ako aj na strane navrhovateľa, keď po smrti právnej predchodkyne (9. januára 2011) sa účastníkmi stali sťažovatelia ako jej právni nástupcovia.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 40/2007-1012 z 10. októbra 2013 určil, že «záložné právo, zapísané na liste vlastníctva číslo [REDAKOVANÉ], vedenom Správou katastra [REDAKOVANÉ], okres: [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], podľa [REDAKOVANÉ] z 27. novembra 2002 ako

„záložné právo na rozostavanú stavbu na parc. č. [REDACTED] a pozemky parc. č. [REDACTED],
[REDACTED]“ v prospech [REDACTED], predtým [REDACTED],
- v časti bytu číslo [REDACTED] nachádzajúceho sa na [REDACTED] bytového domu
[REDACTED] so súpisným číslom [REDACTED], stojacom na pozemkoch registra [REDACTED]
parcelné číslo [REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 660 m², parcelné číslo
[REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 812 m², parcelné číslo [REDACTED] – zastavané
plochy a nádvoria o výmere 909 m², s podielom priestoru na spoločných častiach
a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemku [REDACTED],
- v časti garáží číslo [REDACTED] nachádzajúcich sa v suteréne bytového
domu [REDACTED] so súpisným číslom [REDACTED], stojacom na pozemkoch registra [REDACTED]
parcelné číslo [REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 660 m², parcelné číslo
[REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 812 m², parcelné číslo [REDACTED] – zastavané
plochy a nádvoria o výmere 909 m², s podielom na spoločných častiach a spoločných
zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemku [REDACTED],
- v časti zariadení obchodu číslo [REDACTED], vchod [REDACTED], nachádzajúcich sa na [REDACTED]
bytového domu [REDACTED], so súpisným číslom [REDACTED], stojacom na pozemkoch
registra [REDACTED] parcelné číslo [REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 660 m²,
parcelné číslo [REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 812 m², parcelné číslo
[REDACTED] – zastavané plochy a nádvoria o výmere 909 m², s podielom priestoru
na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom
k pozemku [REDACTED],
všetko zapísané na tom istom liste vlastníctva číslo [REDACTED], vedenom Správou katastra
[REDACTED], [REDACTED], okres: [REDACTED]
[REDACTED], katastrálne územie [REDACTED] neexistuje.».

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odporkyňa odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 6 Co 689/2013-1098 z 30. októbra 2014 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovatelia sú presvedčení, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím porušil ich základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Jeho rozhodnutie považujú za arbitrárne z dôvodu, že „Odvolací súd... prezentoval právny názor, podľa

ktorého to, že Zmluvu o výstavbe domu a zriadení vecného bremena uzatváralo viac ako rok pred podpisom záložnej zmluvy viaceru stavebníkov, nie je možné brať na účely vlastníctva k len jedným zo stavebníkov zakladanej rozostavanej stavbe v úvahu, nakoľko následne došlo ešte k rozšíreniu počtu bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome (hoci všetci pôvodní stavebníci, ktorí uzatvárali Zmluvu o výstavbe, zostávali stavebníkmi v priebehu celej výstavy bytového domu, podieľali sa na nej a následne i nadobudli do vlastníctva byty a nebytové priestory, ktorých vlastníkmi sú dodnes).“.

Podľa názoru sťažovateľov „právny názor o výlučnom vlastníctve k rozostavanej stavbe len jedného z viacerých stavebníkov bytového domu (na meno ktorého bolo vydané stavebné povolenie) je v rozpore tak s aktuálnou odbornou literatúrou, ako aj s konštantnou judikatúrou“, a sú „toho názoru, že pri výstavbe nového objektu je tento v podielovom spoluvlastníctve stavebníkov“.

Sťažovatelia citovali z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 1174/2001 z 5. novembra 2002, ktorého «právna veta znie: „Ak ide o novo zhotovenú stavbu, nadobúda k nej vlastníctvo stavebník, teda ten, ktorý stavbu uskutočnil s (právne relevantným) úmyslom mať ju pre seba. Nie je rozhodujúce, komu bolo adresované rozhodnutie o stavebnom povolení.“».

Toto sťažovatelia uviedli vo svojom vyjadrení k odvolaniu, avšak krajský súd v uznesení „nijako neriešil a ani nijako (hoc i len v stručnosti) nezreprodukoval ani jeho obsah“.

Sťažovatelia rozhodnutiu odvolacieho súdu vytýkajú aj jeho účelovosť, keď krajský súd „nielenže úplne odignoroval zmluvu o výstavbe domu a zriadení vecného bremena a práva ostatných stavebníkov tam uvedené (pričom právo táto zmluva je v zmysle zák. číslo 182/1993 Z. z. relevantnou pre posúdenie vlastníckych práv k rozostavanému bytovému domu), ale za právny titul výlučného vlastníctva len jedného zo stavebníkov si určil zmluvu, ktorá mala byť výlučne týmto stavebníkom uzatvorená až následne dňa 15. 06. 2001 (a to bez ohľadu na práva ostatných stanovené v skôr uzatvorenej zmluve o výstavbe), a ktorá vôbec nebola ani súčasťou súdneho spisu!!!“.

Sťažovatelia sú presvedčení, že „Odvolací súd mal výlučné vlastníctvo [redacted] [redacted] odmietnuť minimálne z dôvodu, že toto odporca do ukončenia dokazovania nepreukázal (z dôvodu nepredloženia danej zmluvy do súdneho spisu).“.

Vo vyjadrení k odvolaniu sťažovateľa tiež tvrdili, „že zmluva o dielo i prípadne uzatvorená vo vlastnom mene len jedným zo stavebníkov nemôže mať pre posúdenie vlastníckych vzťahov akúkoľvek relevanciu z dôvodu predtým uzatvorenej zmluvy o výstavbe a z nej jednoznačne vyplývajúcej spoločnej výstavby spoločného rozostavaného bytového domu, ako jasne uviedol i súd prvého stupňa“. Uvedené tvrdenie sťažovateľa opreli o rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 349/2004 z 21. októbra 2004.

Pokiaľ odvolací súd uviedol, že „na účely posúdenia vlastníckych vzťahov sú úplne irelevantné zmluvy o prevode práv a povinností uzatvárané právnou predchodkyňou sťažovateľov, nakoľko tieto boli uzatvárané až po uzavretí záložnej zmluvy“, sťažovateľa konštatujú, že „Na troch miestach v súdnom spise... bola založená zmluva o prevode práv a povinností zo zmluvy o výstavbe, ktorú právna predchodkyňa sťažovateľov uzatvorila ešte dňa 06. 09. 2002 (t. j. pred podpisom záložnej zmluvy)!!! Na troch miestach v súdnom spise bola založená zmluva o dielo..., uzatvorená právnou predchodkyňou sťažovateľov ešte dňa 06. 09. 2002, na základe ktoréj takisto bola táto vlastníkom svojich priestorov už v procese samotnej výstavby.“

Na obe označené zmluvy sťažovateľa pred krajským súdom poukázali.

Sťažovateľa zhrnuli, že odvolací súd teda:

„- uviedol, že osoba, ktorá uzatvorila záložnú zmluvu, tak mala oprávnenie konať s poukazom na zmluvu o dielo zo dňa 15. 06. 2001 (uzatvorenú bez akejkoľvek participácie ostatných stavebníkov), ktorá sa však v súdnom spise, ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu, vôbec nenachádzala;

- uviedol, že zmluvy o prevode práv a povinností, ktoré uzatvorila právna predchodkyňa sťažovateľov, boli uzatvorené až po podpise záložnej zmluvy, hoci na troch miestach v súdnom spise bola založená zmluva o prevode práv a povinností zo dňa 06. 09. 2002, uzatvorená niekoľko mesiacov pred podpisom záložnej zmluvy;

- uviedol, že zmluva o výstavbe je pre posúdenie vlastníctva k rozostavanému bytovému domu irelevantná len preto, že ešte následne dochádzalo k zmene počtu bytov a garážových státí, hoci osoby, ktoré zmluvu o výstavbe so [REDAKOVANÉ] uzatvárali, sú dodnes vlastníkami bytových a nebytových jednotiek v danom bytovom dome...“

Z uvedených dôvodov nie je možné podľa sťažovateľov sťažnosť «odmietnuť ani s odvolaním sa na princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu SR, nakoľko odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, tak, že v dôsledku jeho arbitrárneho postupu dochádza k takým podstatným procesným vadám, ktoré na strane jednej nenapĺňajú dôvody automatickej prípustnosti dovolania (§ 237 Občianskeho súdneho poriadku), no na strane druhej bez ďalšieho nezvratne a nenapraviteľne zasahujú do niektorého z princípov či práv garantovaných Ústavou SR. Ako už totiž bolo uvedené, v našom prípade nedôvodným zrušením rozsudku súdu prvej inštancie a tým opätovným otvorením možnosti predkladať nové dôkazy a skutočnosti v ďalšom priebehu konania dochádza k nenapraviteľnému zásahu do ústavného princípu rovnosti strán súdneho konania.

Navyše, odmietaním ústavných sťažností bez ďalšieho voči „zrušovacím“ uzneseniam odvolacích súdov sa vytvára stav, kedy odvolací senát bez nariadenia pojednávania na neverejnom zasadnutí môže prijať prakticky čokoľvek a neustále rušiť rozsudky súdu nižšej inštancie a vracáť jej vec na ďalšie prejednanie veci, vedomý si toho, že dané rozhodnutie odvolacieho súdu účastník konania nemôže akokoľvek ovplyvniť...

Môže sa teda vytvoriť stav, kedy odvolací súd arbitrárne donekonečna v tom istom spore zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie prejednanie, vedomý si toho, že neexistuje inštitúcia či súd, ktorá by mohla takéto jeho rozhodnutie (uznesenie) zrušiť, pretože proste neexistuje orgán, ktorý by na to v danej fáze konania mal právomoc...».

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol, že:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ],...

a. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

b. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

uznesením Krajského súdu v Bratislave, číslo konania 6 Co 689/2013-1098, zo dňa 30. 10. 2014,

porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, číslo konania 6 Co 689/2013-1098, zo dňa 30. 10. 2014, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia v sume 2.462,11 €... (v zmysle priloženého vyčíslenia) na účet ich právneho zástupcu - Mgr. Peter Toth-Vaňo..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Sťažovatelia zároveň podľa § 26 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) požiadali „o prednostné vybavenie tejto sťažnosti“ a navrhli rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde o dočasnom opatrení v znení:

„Okresnému súdu Bratislava I sa ukladá, aby v právnej veci [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... ako navrhovateľov, proti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ]... ako odporcovi vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 40/2007, až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, číslo konania 6 Co 689/2013-1098, zo dňa 30. 10. 2014, vo veci dočasne nekonal a nerozhodol.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 25. marca 2015 sťažovatelia doplnili sťažnosť o ďalšiu argumentáciu, a to:

„Ústavne relevantné vady napadnutého rozhodnutia Krajského súdu... identifikujeme v tom, že odvolací súd v odôvodnení... rozhodnutia nekonštatoval kumulatívne splnenie nepoužitia správneho ustanovenia právneho predpisu a súčasné nedostatočné zistenie skutkového stavu prvostupňovým súdom, čo je podmienka aplikácie predmetného § 221 ods. 1 písm. h) OSP...“

Z celého... odôvodnenia uznesenia Krajského súdu... vôbec nevyplýva, že by súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne nedostatočne zistil skutkový stav. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP musí byť pritom výlučne súčasné splnenie uvedených dvoch podmienok...“

Podľa názoru sťažovateľov „bol to práve odvolací súd, ktorý nesprávne prezentoval skutkový stav veci, nakoľko z obsahu spisu jednoznačne vyplývalo, že zmluvy o prevode práv a povinností zo zmluvy o výstavbe sa uzatvárali aj pred podpisom záložnej zmluvy, a to vrátane zmluvy uzatvorenej právnou predchodkyňou sťažovateľov“.

Sťažovatelia v doplnení sťažnosti znovu vyjadrili presvedčenie, že v danej veci „princíp subsidiarity rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je možné uplatniť“, poukazujúc na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 46/2013 z 3. septembra 2013.

II.

Ústavný súd z dôvodu posúdenia prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie požiadal krajský súd o vyjadrenie sa k sťažnosti sťažovateľov.

Krajský súd v liste sp. zn. Spr. 3091/15 z 2. marca 2015 doručenom ústavnému súdu 10. marca 2015 k veci okrem iného uviedol:

„V posudzovanom prípade má JUDr. Martin Murgaš, predseda senátu 6 Co za to, že vec po právnej stránke odvolací súd posúdil správne.

K námietke, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ako objednávateľom) a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ako zhotoviteľom) bola dňa 15. 06. 2001 uzavretá zmluva o dielo, ktorá sa však v spise nenachádza, odvolací súd uvádza, že existencia predmetnej zmluvy vyplýva z viacerých listinných dôkazov založených v súdnom spise (najmä z rozhodnutí súdov v obdobných veciach založených účastníkmi konania); nejde teda o skutočnosť neznámu v čase konania pred súdom prvého stupňa (napriek tomu, že sa k nej súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku bližšie nevyjadril), existenciu tejto zmluvy napokon

nepopiera ani samotný sťažovateľ. Je teda možné konštatovať, že išlo o skutočnosť známu z činnosti odvolacieho súdu, pričom jej existencia vyplýva aj z iného konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Co/93/2014 vo veci [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] v ktorej odvolací súd zaujal rovnaké stanovisko. Navyiac, v danej veci odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal predovšetkým z listín nachádzajúcich sa v spise Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 C/40/2007 na č. l. 148 (záložná zmluva), č. l. 572 (zmluva o výstavbe domu a zriadení vecného bremena) v znení jej dodatku... (č. l. 587) a napokon aj z dispozičnej dohody zo dňa 10. 10. 2006. JUDr. Martin Murgaš, predseda senátu 6 Co, teda naďalej zotrváva na správnosti záverov odvolacieho senátu a má za to, že svojím postupom neporušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Napokon odvolací súd v nijakom smere právne záväzne neustálil, že by predmetná nehnuteľnosť bola, alebo nebola platne zaťažená záložným právom v prospech žalovanej, len nepovažoval za správne čiastkové zistenie súdu prvého stupňa, že [REDAKOVANÉ] nebola výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti a preto ju celú nemohla zaťažiť záložným právom. Uvedené však nevylučuje možnosť, že záložné právo nemuselo platne vzniknúť z iných dôvodov (určitosť predmetu zálohu, oddeliteľnosť časti zmluvy od jej zvyšného obsahu, dobromyseľnosť žalovanej, resp. jej právnej predchodkyne pri uzatváraní záložnej zmluvy a pod.), a preto (aby nebolo účastníkom odňaté právo na dvojinštančnosť konania) vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Predseda senátu 6 Co vo svojom stanovisku taktiež upriamil pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nevyčerpal všetky dostupné účinné prostriedky nápravy. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok). Z citovaného ustanovenia vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj rozhodnutiu, ktorým odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa), ak sa postupom odvolacieho súdu účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné považovať aj porušenie

práva účastníka na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ tak mal možnosť podať proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. 6 Co/689/2013 zo dňa 30. 10. 2014 dovolanie... Sťažovateľ dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v zákonnej lehote nepodal, čím podľa názoru predsedu senátu 6Co nevyčerpal všetky dostupné účinné prostriedky nápravy, a preto má senát 6Co za to, že ústavná sťažnosť bola podaná predčasne, a mala by byť Ústavným súdom SR odmietnutá.“

K vyjadreniu krajského súdu sťažovateľa listom z 9. septembra 2015 zaujali stanovisko, v ktorom zopakovali podstatné časti ich argumentácie uvedenej v sťažnosti a jej doplnení, najmä pokiaľ ide o absenciu listinného dôkazu (zmluvy o dielo) v spise, o ktorý sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní oprieť, ako aj neprihliadnutie na listinný dôkaz nachádzajúci sa v spise (zmluva o prevode práv a povinností zo zmluvy o výstavbe).

Rovnako zopakovali, že odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku bez toho, aby boli kumulatívne splnené podmienky v tomto ustanovení uvedené.

Opätovne pripomenuli, že *„V prípade takéhoto porušenia základného práva ústavnoprocésneho charakteru by sme odmietnutím jeho preskúmania zo strany Ústavného súdu a odmietnutím napravenia jeho pochybenia boli ako sťažovatelia v konaní vystavení postupu súdu prvého stupňa viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v konaní, ktoré bolo poznačené porušením našich ústavnoprocésnych práv (k tomu odkazujeme napr. na III. ÚS 46/2013).“*

Sťažovatelia znova uviedli, *„že kontext právneho posúdenia odvolacieho súdu z hľadiska príslušných hmotnoprávných noriem, ktoré mali byť aplikované, je... spochybnený nielen jeho rozporom s judikatúrou či jurisprudenciou, ale najmä z hľadiska arbitrárneho posúdenia odvolacieho súdu... odvolací súd v skutočnosti nerozhodoval ani podľa obsahu súdneho spisu...“*

Podľa sťažovateľov aj z vyjadrenia krajského súdu je bez pochybností zrejmé, *„že odvolací súd skutočne vzal za rozhodujúci dokument listinu, ktorá vôbec nebola doložená do súdneho spisu a v konaní oboznamovaná. Predmetný dokument do času rozhodnutia odvolacieho súdu nikdy nebol doložený do žiadneho súdneho spisu ani v akejkoľvek inej veci prejednávanej na Krajskom súde v Bratislave (odvolacom súde),*

alebo na Okresnom súde Bratislava I. Predmetná zmluva nebola do rozhodnutia odvolacieho súdu doložená ani do súdneho spisu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 Co/93/2014 vo veci [REDACTED] c/a [REDACTED] [REDACTED]...“.

Sťažovatelia dodávajú, že „Ak by odvolací súd skutočne chcel postupovať objektívne a mal v úmysle považovať zmluvu za rozhodujúcu listinu (hoci bola uzavretá až po zmluve o výstavbe...), mal si uvedenú zmluvu pred svojím rozhodnutím od odporcu aspoň vyžiadať... Odvolací súd však nepostupoval v súlade so zásadami Občianskeho súdneho poriadku. Na účely posúdenia arbitrárnosti postupu odvolacieho súdu je preto... úplne irelevantné, že uvedená zmluva sa okrajovo spomína v inom rozhodnutí doloženom do súdneho spisu..., obzvlášť, keď sa spomína spôsobom, že výlučné vlastnícke právo [REDACTED] [REDACTED] zakladať (daná zmluva) nemôže...“.

Zdôraznili tiež, „že predseda odvolacieho súdu... úplne opomína..., že odvolací súd vonkoncom neprihliadol na zmluvu o postúpení práv a povinností, uzatvorenú ešte právnou predchodkyňou sťažovateľov pred uzatvorením záložnej zmluvy, resp. že v odôvodnení... uznesenia uviedol, že taká zmluva vôbec pred podpisom záložnej zmluvy uzatvorená nebola, hoci bola založená na troch miestach v súdnom spise“.

Sťažovatelia nesúhlasili ani s názorom krajského súdu o možnosti podania dovolania proti napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu. Podľa ich presvedčenia «ide... jednoznačne o „pochybenia“ (mierne povedané) protiústavného charakteru. Protiústavný postup odvolacieho súdu a teda i protiústavné uznesenie odvolacieho súdu pritom môže ovplyvniť celé d'alšie konanie, s poukazom na viazanosť súdu prvého stupňa daným uznesením odvolacieho súdu...

Na ani jeden z vyššie uvedených dôvodov arbitrárnosti resp. porušenia základných práv a slobôd sťažovateľov sa však neviaže žiadna z podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p...

... o odňatie možnosti konať pred súdom nemohlo ísť už len z dôvodu, že v danom konaní ešte nedošlo k vyhláseniu konečného rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak najmä z dôvodu, že v prípade arbitrárneho postupu odvolacieho súdu v našej konkrétnej veci nejde o znemožnenie, odňatie či sťaženie realizácie práv účastníkov konania.».

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 689/2013-1098 z 30. októbra 2014, t. j. procesným rozhodnutím, ktorým v konaní „o určenie, že záložné právo neexistuje“ zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať iba takými sťažnosťami, v okolnostiach ktorých sa sťažovatelia nemôžu v čase ich podania, ale ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia sú presvedčení, že v ich veci neprichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu v zmysle princípu subsidiarity upraveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na to, že *„odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, tak, že v dôsledku jeho arbitrárneho postupu dochádza k takým podstatným procesným vadám, ktoré na strane jednej nenapĺňajú dôvody automatickej*

prípustnosti dovolania (§ 237 Občianskeho súdneho poriadku), no na strane druhej bez ďalšieho nezvratne a nenapraviteľne zasahujú do niektorého z princípov či práv garantovaných Ústavou SR“.

Ústavný súd však napriek argumentom sťažovateľov v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady vyplývajúcej z čl. 127 ods. 1 ústavy vo vzťahu k právomoci ústavného súdu.

Je potrebné pripomenúť, že ak ústavný súd v minulosti vstúpil svojou právomocou do rozhodnutí druhostupňových súdov, ktorými boli zrušené prvostupňové rozhodnutia, urobil tak preto, že išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013– na túto vec poukázali aj sťažovatelia, pozn.).

V aktuálnej veci ale tomu tak nie je.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považujú sťažovatelia za arbitrárne a vytýkajú mu tieto skutočnosti:

- odvolací súd sa pri posúdení vlastníckeho práva dotknutej nehnuteľnosti odvolal na dokument, s ktorým nemohol byť oboznámený, pretože sa nenachádzal v súdnom spise,
- odvolací súd rozhodol v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu spisu, a to pokiaľ ide o konštatáciu dátumov uzatvorenia príslušných zmlúv,

- odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku, pričom na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky,

- právny názor odvolacieho súdu o výlučnom vlastníctve k rozostavanej stavbe len jedného zo stavebníkov je v rozpore s judikatúrou aj odbornou literatúrou.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Rovnako v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Z uvedeného vyplýva, že ústavnou kompetenciou ústavného súdu nemôže byť zmena alebo náprava prípadného, či už namietaného alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval jeho kompetencie a vo svojich dôsledkoch z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do dosiaľ prebiehajúcich konaní (obdobne IV. ÚS 233/2011).

Podľa názoru ústavného súdu všetky krajskému súdu vytýkané skutkové okolnosti sú spôsobilé byť predmetom opätovného posudzovania všeobecnými súdmi, a to v rámci všetkých štádií konania po vydaní napadnutého rozhodnutia. Sťažovatelia v sťažnosti

podanej ústavnému súdu nepredložili žiaden relevantný argument spochybňujúci tento záver, t. j. že by sa označené námietky okresnému súdu alebo následne aj krajskému súdu nemohli predostrieť, prípadne že by sa týmito z akéhokoľvek dôvodu nemohli zaoberať (napr. zákonné prekážky). Sťažovateľom nič nebráni v ďalšom konaní poukázať na absenciu dôkazu v súdnom spise; na konkrétne dátumy uzatvárania jednotlivých zmlúv a ich porovnania; na dôkazy dosvedčujúce vlastníctvo subjektov k dotknutým nehnuteľnostiam s poukazom na zodpovedajúcu zákonnú úpravu. Konajúce súdy budú musieť reagovať na prípadné návrhy sťažovateľov súvisiace s ich presvedčením o nesprávnosti záverov najmä odvolacieho súdu a až v prípade, že po právoplatnom skončení konania budú sťažovatelia naďalej zastávať názor, že zo strany konajúcich súdov bolo zasiahnuté do ich základných práv alebo slobôd, budú môcť uplatniť ich ochranu v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd s prihliadnutím na okolnosti tejto konkrétnej veci nemohol bez výhrad akceptovať odôvodnenie podania sťažnosti ústavnému súdu spočívajúce v tvrdení, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku). Viazanosť súdu nižšej inštancie právnym názorom súdu vyššej inštancie je zásadne daná, nie je však absolútna. Prvostupňový súd sa môže výnimočne odkloniť od právneho názoru odvolacieho súdu, ak po zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa v ďalšom konaní pred ním dôjde na základe vykonaného dokazovania k zmene skutkového stavu, oproti stavu veci, z ktorého vychádzal odvolací súd pri vyslovení svojho právneho názoru, že právny názor odvolacieho súdu nemôže obstať.

Nie je teda celkom vylúčené, aby sťažovatelia v ďalšom štádiu mohli namietať proti nimi oponovanému právnemu názoru krajského súdu (ako súdu odvolacieho), s tým, že všeobecné súdy budú musieť zväžiť relevanciu ich argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania (obdobne aj IV. ÚS 186/2012, II. ÚS 846/2014).

Uvedené skutočnosti v spojení s citovanou judikatúrou viedli ústavný súd k záveru o odmietnutí tejto časti sťažnosti sťažovateľov, ktorou napádali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o nesúhlas sťažovateľov so zrušením prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom podľa § 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku, pretože sú presvedčení, že nedošlo ku kumulatívne splneniu oboch podmienok uvedených v tomto zákonom ustanovení, ústavný súd poznamenáva, že krajský súd vyslovil svoj právny názor, čo sa týka vlastníctva jednotlivých subjektov k dotknutým nehnuteľnostiam, a poukázal na dôkazy, ktoré ho viedli k skutkovým záverom, z ktorých vychádzal (s čím sťažovatelia síce nesúhlasili, avšak budú mať príležitosť toto v ďalšom konaní namietat).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 222/2012).

Ústavný súd nepovažuje za potrebné na tomto mieste zopakovať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že sami sťažovatelia jeho podstatu v sťažnosti podrobne rozobrali, keď prezentovali, prečo s ním nesúhlasia. Z hľadiska ústavnoprávnej konformity však ústavný súd napadnuté rozhodnutie súdu druhého stupňa považuje za udržateľné a akceptovateľné. Z jeho odôvodnenia dostatočne vyplýva, s ktorými skutkovými zisteniami okresného súdu a jeho právnym posúdením veci nesúhlasil, a je teda zrejmé, na ktoré otázky

sa má okresný súd v ďalšom konaní sústrediť. V tomto zmysle bude plne v kompetencii okresného súdu, aby sa s právnym názorom krajského súdu prezentovanom v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že vzniknutú polemiku posúdi v súvislosti s ďalšími dôkaznými prostriedkami nachádzajúcimi sa v jeho dispozícii.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Z tohto pohľadu je sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 689/2013-1098 z 30. októbra 2014 zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Sťažnosť sťažovateľov v časti, ktorou napádali porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu absencie právne relevantného odôvodnenia podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov v nej uvedených.

V závere ústavný súd ešte poznamenáva, že nemal dôvod odchyliť sa od svojho právneho názoru vysloveného v obdobnej veci pod sp. zn. III. ÚS 382/2015.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2015